

zmožnosti, nad onimi otroki, ki ste jim posvetili slednji svoj dan, slednjo uro, da — slednji utrip srca!

Oče, naš oče, Bog Vas živi!

*

Te lepe besede hvaležne učenke so zbudile odmev radosti in navdušenja v srcih vseh prisotnih. One nam pričajo, kako zna naše ljudstvo ceniti učiteljevo delo. Ta govor je najlepše izpričevalo plemenitega mišljenja širokih plasti našega naroda o važnosti in pomenu delovanja našega učiteljstva.

Telesnega in dušnega zdravja Janka Žirovnika, njegovega zaslužnega odlikovanja in neprecenljivih uspehov njegovega vzgojnega in prosvetnega dela se veselimo tudi mi in mu k vsemu temu v imenu priljubljenega mu »Zvončka« preiskreno čestitamo!

JANKO LEBAN:

Nepokorni Jožek.

ilo je poleti v nedeljo, ko je mali Jožek stikal v gozdu za ptičjimi jajčki. Ker ni našel, česar je iskal, je jel premišljati, kaj bi zdaj naredil. Takoj se domisli. Udari jo proti domu. Pride mimo ribnika ter obstane pri njem. Solnce je silno pripekalo, tako da je bila vročina neznosna.

Jožek si obriše potno čelo ter se zagleda v race, ki so se kopale v ribniku. Zdaj pa zdaj so se potapljale ter si iskale črvov in ribic. »Kako dobro je vendar tem racam,« si je dejal Jožek. »Lahko se kopljejo, kakor hočejo; meni pa je oče prepovedal, da se ne smem kopati! Pravi, da bi lahko utonil, ker nisem še dovolj pameten.«

Jožek stopi tik ribnika in tedaj se ga loti izkušnjava, da bi se vendar okopal. »Kako naj utonem?« je modroval, »saj sem že dosti velik in dovolj pameten. Gotovo sem modrejši kakor neumne račke, ki vendar ne utonejo. Hočem poizkusiti!« Takoj se jame slačiti, da bi izpolnil svoj namen.

Ko se je razpravljaj, pokuka žaba iz vode ter se oglasi: »Kvak, kvak!«

Jožek si misli, da mu žaba vpije »Čak, čak!« Seveda, kdor ima slabo vest, meni, da ga vse svari. Drevesa mu nekako svarilno šuštijó,

ptica mu nagaja s svojim glasom; zakaj bi ga torej ne svarila tudi žaba s svojim kvakanjem? Jožek je bil prepričan, da mu žaba preti in ga svari! Zato se ujezi ter zavpije na žabo: »Kaj pa je tebi mar, če se hočem okopati — a?« —

Naposled strese svojo jezico tudi na race: »Ven iz vode, ve grde pritepenke! Zdaj pridem jaz na vrsto!«

Racman takoj zavpije: »Vač, vač!« na kar urno priplavajo mlade račke ter pohite za racmanom na suho, da si tam poiščejo kako mrvico za lačni želodček. »Res, te račke pa so jako pokorne,« si misli Jožek in vest mu očita: »Ti pa si nepokoren, Jožek ti!« No, pa kmalu se zopet potolaži, češ: »Saj ne bom delal škode in oče mi že odpusti, če zve o moji nepokornosti!« Torej le čvrsto v vodo! Toliko da je bil v vodi, ko začuje glas: »Jožek, Jožek, kaj delaš v ribniku? Ali hočeš utoniti? Glej, da zlezeš zopet ven!« Zdelo se mu je, da sliši svojega očeta in se nemalo prestraši. Toda to ni bil oče, nego bil je sosed Boštjan, ki je prihajal s polja ter se je z Joškom že večkrat pošalil. Jožek je mislil, da se dobri mož tudi takrat šali in zato je še dalje pljuskal po vodi.

Nekaj časa je že stopical po vodi, ko ugleda v njej lepe trstike. Kajpada si je zaželel eno teh »palic«. Brodil je proti trstikam, ali — ojoj! Tu je zagazil v globoko blato. Jel se je pogrezati vanje ter začel klicati na pomoč na vse grlo. Iz bližnje hiše pride mož, ga reši iz blata ter odvede domov. A kaj menite, kaj je tu storil Joškov oče? Mož je nagubančil čelo, ko je zvedel, kaj se je zgodilo. Vzel je s police leskovko ter Jošku naštel nekaj gorkih na zadnjo plat.

Jožek si je odslej dobro zapomnil, kar mu je prepovedal oče. Nikoli več pa ni izkušal bresti po ribniku! —

Naše gospodične.

*Metka, Erika, Alena
in sestrična jim Božena
so velike gospodične,
pentljice imajo mične.*

*V šolski klopi dve sedita
in prav resno se držita;
kmalu bo izpričevalo
njuno pridnost pokazalo.*

*Lenka — mamina opora —
kuhati in prati mora.
Punčka, parkelj in živina
nje velika je družina.*

*Metka ne zasluži jela,
ker ves dan prav nič ne dela.
S postelje ne vstane svoje,
samo »go-o« in »gi-i« nam poje.*

Desanka.